

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/68/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112217034
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2112217034.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobcu: Ing. O. D., nar. XX.X.XXXX, bytom G. XXXX/XX, J., proti žalovanému: Ing. Z. Z., nar. X.X.XXXX, trvale bytom M. XXXX/XX, XXX XX J., zastúpený advokátom: JUDr. Igor Ribár, Nám. Sv. Michala 11, Hlohovec, o zaplatenie 3.240 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 9C/9/2012-380 zo dňa 25.2.2020, takto

rozhodol:

- I. Odvolanie žalobcu sa o d m i e t a.
- II. Žalovaný má n á r o k voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 165,92 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 165,92 eur od 14.10.2012 do zaplatenia, výrokom II. vo zvyšnej časti sa žaloba zamietá, výrokom III. rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 90%, výrokom IV. priznal štátu voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95% a napokon výrokom V. štátu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 5%.

2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 3 ods. 1, § 40 ods. 1, § 123, § 133, § 415, § 420 ods. 1 a 3, § 442 ods. 1, § 451 ods. 2, § 588 ods. 1, § 601, § 610 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 212 ods. 1 Trestného zákona, čl. 8 a § 154 § Civilného sporového poriadku, § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2, § 563 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení ku dňu omeškania, § 255 ods. 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku.

3. Vecne súd prvej inštancie argumentoval tým, že „po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že žaloba bola čiastočne dôvodná. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobca ako kupujúci a žalovaný ako predávajúcu uzavreli ústnou formou kúpnu zmluvu podľa § 588 ods. 1 Občianskeho zákonníka, predmetom ktorej bolo osobné motorové vozidlo za kúpnu cenu 5.000 eur splatnú v mesačných splátkach vo výške 500 eur splatnú do 31.05.2011. Predmet kúpy žalobca prevzal od žalovaného pri uzavretí kúpnej zmluvy, čím v zmysle § 133 Občianskeho zákonníka nadobudol žalobca vlastnícke právo k predmetu kúpy a to bez ohľadu na to, že zmena vlastníka v evidencii vozidiel nebola vykonaná, nakoľko táto má len evidenčný charakter. Žalovaný nepreukázal, že si zmluvné strany dohodli aj výhradu vlastníctva v zmysle § 601 Občianskeho zákonníka a aj v prípade, ak by túto dohodu uzavreli, bola by pre nedostatok zákonom stanovenej písomnej formy v zmysle § 40 Občianskeho zákonníka neplatná. Žalovaný odcudzil osobné motorové vozidlo vo vlastníctve žalobcu a toto následne predal. Žalobca následne zaplatil žalobcovi v splátkach časť kúpnej ceny v sume 2.500 eur, zaplatil povinné zmluvné poistenie na rok 2011 v sume 170 eur, zaplatil diaľničnú známku v sume 50 eur na

rok 2011 a zakúpil zimné pneumatiky na auto v sume 125 eur. Žalovaný zobral žalobcovi auto v noci z 03.04.2011 a 04.04.2011, následne ho predal.

Rovnako súd síce považoval za nepreukázané dojednanie, že v prípade nezaplatenia celej kúpnej ceny žalobcom je žalovaný oprávnený vozidlo žalobcovi odobrať s tým, že auto bolo predmetom zmluvy o požičaní auta, avšak pre úplnosť súd dodáva, že za absolútne neplatnú by súd považoval kúpnu zmluvu aj v časti dojednania tejto výhrady a to z dôvodu nedodržania písomnej formy v zmysle § 40 Občianskeho zákonníka, nakoľko podľa § 610 Občianskeho zákonníka iné vedľajšie dojednania majúce povahu výhrad a podmienok pripúšťajúcich zánik právneho vzťahu založeného kúpnu zmluvou môže účastníci dohodnúť len písomnou zmluvou.

Pokiaľ ide o právne posúdenie žalobcom uplatneného nároku, súd uvádza, že hoci sa žalobca domáhal zaplatenia žalovanej sumy titulom bezdôvodného obohatenia, súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou nároku stranou sporu, pričom podľa názoru súdu nebola naplnená ani jedna skutková podstata bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, preto žalobca nie je oprávnený sa domáhať vrátenia zaplatennej časti kúpnej ceny ale nároku na náhradu škody podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

V konaní bolo preukázané, že žalovaný si v noci z 03.04.2011 na 04.04.2011 zobral osobné motorové vozidlo vo vlastníctve žalobcu, teda si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil, čím sa dopustil protiprávneho konania a to trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona. V dôsledku tohto protiprávneho úkonu vznikla žalobcovi škoda na jeho majetku, ktorá spočívala v zmenšení majetku žalobcu, z ktorého dispozície bolo auto odňaté žalovaným. Ak by žalovaný auto žalobcovi neodňal, nevznikla by žalobcovi škoda na jeho majetku. Žalobca teda preukázal aj vznik škody, aj príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného a vznikom škody na majetku žalobcu a aj zavinenie žalovaného, pričom žalovaný nepreukázal, že škodu nezavinil.

Spornou bola výška škody, keď žalobca za škodu považoval zaplatenú kúpnu cenu auta v sume 2.500 eur, zaplatenú kúpnu cenu zimných pneumatík v sume 125 eur, kúpnu cenu diaľničnej známky na rok 2011 v sume 50 eur a poisťné na povinné zmluvné poistenie na rok 2011 v sume 170 eur, čo žalovaný popieral s tým, že škoda by mala predstavovať hodnotu odcudzenej veci.

Súd poukazuje na skutočnosť, že pre posúdenie nároku žalobcu na náhradu škody nebolo podstatné vyriešenie otázky, kedy bola uzavretá kúpna zmluva, v akej výške bola dohodnutá kúpna cena a akú časť kúpnej ceny žalobca zaplatil.

Žalobca síce preukázal existenciu škody, nepreukázal však výšku škody, ktorú mu žalovaný spôsobil odcudzením osobného motorového vozidla. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa uhrádza skutočná škoda. V prípade motorového vozidla je skutočnú škodu možno zistiť len porovnaním s inými motorovými vozidlami (ktoré majú rovnaké technické parametre) na trhu v danom mieste a čase, čiže trhovú hodnotu motorového vozidla. Skutočná škoda predstavuje všeobecnú cenu, ktorú mali veci v čase vzniku škody, teda cenu, za ktorú by bolo možné obstaráť obdobné osobné motorové vozidlo a to vrátane pneumatík (obdobná značka vozidla a pneumatík, rok výroby, počet najazdených kilometrov, šírka dezénu pneumatík, ...). Žalobca by mohol byť odškodnený len sumou zodpovedajúcou reprodukčnej obstarávacej cene jeho motorového vozidla. Na posúdenie všeobecnej ceny osobného motorového vozidla (vrátane pneumatík) ku dňu 04.04.2011 boli potrebné odborné znalosti. Žalovaný výšku spôsobenej škody účinne poprel a žalobca na preukázanie skutočnej škody neoznačil ani nepredložil žiadny dôkaz a to aj napriek konštatovaniu súdu, že toto skutkové tvrdenie je v konaní sporné, preto súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal výšku skutočnej škody ku dňu 04.04.2011, keď touto nie je kúpna cena osobného motorového vozidla (resp. jej časť, ktorú už žalobca zaplatil v splátkach v sume 2.500 eur) a rovnako ňou nie je ani kúpna cena pneumatík v sume 125 eur, keď uvedené veci žalobca niekoľko mesiacov užíval, preto ich hodnota ku dňu 04.04.2011 už len z dôvodu amortizácie nemôže byť totožná s kúpnu cenou. V prejednávanej veci pritom nebolo možné postupovať v zmysle § 264 ods. 1 a 2 CSP, a síce určiť hodnotu nároku odhadom, keďže súd k tomu nemá odborné znalosti a zároveň nič nebránilo zisťovať výšku škody odborným vyjadrením (znaleckým posudkom). Preto súd žalobu pre nepreukázanie výšky vzniknutej škody v tejto časti zamietol.

Žalobca žiadal priznať aj náhradu škody za diaľničnú známku v sume 50 eur. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalovaný spolu s osobným motorovým vozidlom odcudzil žalobcovi aj diaľničnú známku na rok 2011, keď zakúpenie diaľničnej známky žalobcom potvrdil aj žalovaný pri svojom výsluchu a uvedené mal súd preukázané aj z kontrolného kupónu na č.l. 23. Uvedeným protiprávnym konaním žalovaný spôsobil žalobcovi škodu na jeho majetku, keď diaľničnú známku od 04.04.2011 žalobca nemohol užívať. Žalobca zakúpil diaľničnú známku za 50 eur a jej platnosť bola na celý rok 2011. Žalobca diaľničnú známku užíval do 03.04.2011, preto skutočná hodnota diaľničnej známky ku dňu vzniku škody, t.j. na obdobie od 04.04.2011 do 31.12.2011 (272 dní), bola 38,08 eur (50 eur : 365 dní x 272 dní), o ktorú

hodnotu sa zmenšil majetok žalobcu. Súd preto žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu škody za diaľničnú známku vo výške 38,08 eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Nakoľko žalobca nepreukázal nárok na zaplatenie istiny v uvedenej (zamietajúcej) časti, bolo potrebné zamietnuť žalobu aj v časti prislúchajúceho úroku z omeškania, keďže žalovaný sa plnením tejto sumy do omeškania dostať nemohol.

Žalobca žiadal priznať aj náhradu škody za zaplatené poistné na povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktoré zaplatil na celý rok 2011 v sume 170 eur, zaplatenie ktorej potvrdil aj žalovaný pri svojom výsluchu a uvedené mal súd preukázané aj z výdavkového dokladu 4/2011. Uvedeným protiprávnym konaním žalovaný spôsobil žalobcovi škodu na jeho majetku, keď poistenie nemohol žalobca od 04.04.2011 využívať. Žalobca zaplatil poistné vo výške 170 eur na celý rok 2011, využíval ho do 03.04.2011, preto jeho skutočná hodnota ku dňa 04.04.2011 bola 127,84 eur (170 eur : 365 dní x 272 dní /od 04.04.2011 do 31.12.2011/), ktorú sumu by musel žalobca vynaložiť na obstaranie obdobného poistenia na zvyšnú časť poistného obdobia. Preto žalobcovi odcudzením motorového vozidla so zaplateným poistením vznikla škoda vo výške 127,84 eur. Vzhľadom na uvedené súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu škody za poistné vo výške 127,84 eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Nakoľko žalobca nepreukázal nárok na zaplatenie istiny v uvedenej (zamietajúcej) časti, bolo potrebné zamietnuť žalobu aj v časti prislúchajúceho úroku z omeškania, keďže žalovaný sa plnením tejto sumy do omeškania dostať nemohol.

Právny zástupca žalovaného v záverečnej reči uviedol, že opätovne poukazuje na námietku premlčania vo vzťahu k prvej splátke. K tomuto súd uvádza, že žalovaný nikdy predtým počas konania námietku premlčania nevzniesol, preto na námietku premlčania ako prostriedok procesnej obrany, ktorý nebol uplatnený včas, keďže ho žalovaný mohol predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, súd v zmysle § 153 ods. 1 CSP neprihliadol.

Žalobca si uplatnil i úrok z omeškania, ktorý súd žalobcovi priznal vo výške 8,75% ročne z priznanej sumy 165,92 eur od 14.10.2012 do zaplatenia a to z dôvodu, že žalobca nepreukázal, kedy bola žalovanému doručená výzva na splnenie dlhu, žaloba s prílohami bola žalovanému doručená dňa 12.10.2012, žalovaný dlžnú sumu nasledujúci deň nezaplatil, preto sa žalovaný dostal do omeškania až dňa 14.10.2012. Súd mal preukázanú výšku úrokovej sadzby ku dňu omeškania 14.10.2012, ktorá bola vo výške 0,75% zverejnená na webovej stránke R..., t. j. 0,75% + 8 bodov spolu výška 8,75% ročne. Vo zvyšnej časti úroku z omeškania súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP, keď žalobca zavinil zastavenie konania v časti vo výške 195 eur, nakoľko svoju žalobu v tejto časti zobral späť a žiadal konanie zastaviť, pričom zo sumy 3.045 eur s príslušenstvom bola žalobcovi priznaná suma 165,92 eur s príslušenstvom, z čoho vyplýva hrubý úspech žalobcu 5% a hrubý úspech žalovaného 95%, a teda konečný čistý úspech žalovaného je 90% (95% - 5%), čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalovaného na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 90%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku štátu na náhradu trov konania, ktoré vznikli súdu zaplatením znalečného znalkyni zo štátnych prostriedkov vo výške 968,78 eur (722,03 eur + 246,75 eur) rozhodol súd podľa pomeru úspechu strán sporu vo veci tak, že štát má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95% a voči žalovanému má štát nárok na náhradu trov konania v rozsahu 5%, o výške ktorej súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník“.

4. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca dôvodiac, že žalovaný vo svojom odvolaní proti rozsudku Okresného súdu v Trnave zo dňa 27.06.2017 nevzniesol žiadne nové dôkazy a skutočnosti, ktoré by mohli viesť k zmene pôvodného rozsudku. Žalovaný požiadal o mimosúdne vyrovnanie, čím priznal svoju zodpovednosť. Uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 27.03.2019 vec bola vrátená z dôvodov nedostatočného odôvodnenia a nie z dôvodu nesprávnosti výrokov okresného súdu. Žiada o potvrdenie pôvodného rozsudku.

5. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 9C/9/2012-397 zo dňa 10.06.2020 vyzval žalobcu na doplnenie odvolania nasledovné náležitosti: v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh - návrh výroku rozhodnutia odvolacieho súdu o odvolaní).

6. V nadväznosti na uvedené uznesenie súdu prvej inštancie bolo súdu prvej inštancie doručené dňa 21.07.2020 podanie zo dňa 15.07.2020, v ktorom žalobca uviedol, že dopĺňa svoje podanie nasledovne: žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.845 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne

zo sumy 2.845 eur od 14.10.2012 do zaplataenia a žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 76%. Bolo dokázané, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá kúpna zmluva s pevným termínom splácania, žalovaný nedôvodne odobral predmet kúpy, následne vozidlo predal, čím žalobcovi spôsobil škodu. Žalovaný v konaní spochybňoval prijatie splátok, čo bolo nutné overovať znalcom. K podaniu žalobca priložil výrokovú časť rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 9C/9/2012-316.

7. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Z obsahu odvolania žalobcu je zrejmé, že neobsahovalo náležitosti v zmysle § 363 Civilného sporového poriadku. Žiada, aby odvolací súd odvolanie odmietol, eventuálne v prípade nesplnenia podmienok na odmietnutie, navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), skúmal, či podané odvolanie má požadované náležitosti a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu tieto náležitosti nemá.

9. Podľa § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

10. Podľa § 378 ods. 1 Civilného sporového poriadku na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Podľa § 386 písm. d) Civilného sporového poriadku odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

12. Ak žalobca podal v prejednávanej veci odvolanie, bolo jeho povinnosťou (ako odvolateľa) odvolanie vypraviť náležitosťami vyžadovanými najmä vyššie citovaným ustanovením § 363 Civilného sporového poriadku, teda označením rozhodnutia, proti ktorému odvolanie smeruje, uvedením rozsahu napadnutia rozhodnutia, uvedením odvolacieho dôvodu, teda v čom vidí nesprávnosť napadnutého uznesenia alebo postupu súdu a odvolacieho návrhu, teda akého rozhodnutia odvolacieho súdu sa domáha.

13. Pretože si žalobca v prejednávanej veci povinnosť podať riadne odvolanie nespĺnil priamo v odvolaní zo dňa 01.06.2020, súd prvej inštancie vykonal pokus o odstránenie väd odvolania zo dňa 01.06.2020, a to uznesením č. k. 9C/9/2012-397 zo dňa 10.06.2020, pričom ho zároveň poučil o tom, ako má toto doplnenie vykonať. Žalobca na takúto výzvu odvolacieho súdu prvej inštancie reagoval podaním zo dňa 15.07.2020.

14. Po preskúmaní odvolania žalobcu zo dňa 01.06.2020 a podania žalobcu zo dňa 15.07.2020 odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu neobsahuje všetky náležitosti vyžadované citovanými zákonnými ustanoveniami, teda nie je z neho predovšetkým vôbec zrejmé v akom rozsahu rozhodnutie napáda a akého rozhodnutia odvolacieho súdu sa žalobca domáha. Žalobca tieto náležitosti nedoplnil ani po riadnej výzve súdu prvej inštancie.

15. Nakoľko však predovšetkým riadne odvolanie je nutnou podmienkou odvolacieho konania (rovnako ako riadna žaloba je nutnou podmienkou uskutočnenia prvoinštančného konania) a v prejednávanej veci sa neexistenciu náležitosti odvolania predstavovanej uvedením rozsahu napadnutia rozsudku, odvolacích dôvodov a odvolacieho návrhu nepodarilo odstrániť, odvolaciemu súdu neostalo iné, než po prejednaní veci bez pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario a podľa ustanovenia § 386 písm. d) Civilného sporového poriadku odvolanie odmietnuť, keďže nedostatky odvolania neboli odstránené a pre tieto nedostatky odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať, hoci žalobca bol o následkoch ich neodstránenia poučený.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté analogicky ako pri zastavení konania podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pretože výsledok odvolacieho konania neodstránením väd odvolania zaviniť žalobca. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému preto odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

17. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné dovolanie.